

DARCY COATES

BEZDUŠÍ
MRTVÍ

STRAŽKYNĚ HROBŮ #4

BEZDUŠÍ MRTVÍ

THE HOLLOW DEAD

Copyright © Darcy Coates 2024

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2025

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6548-5 (pdf)

Darcy Coates

BEZDUŠÍ MRTVÍ

přeložila Šárka Králíková

FØBØS

„Je čas rozpoutat válku,“ prohlásila Zoe.

Keira seděla v rohu útulné blightské kavárny, nořila se do měkkého křesílka s vysokým opěradlem a v rukou držela hrnek horké čokolády. Neměla dojem, že by se chystala na válečnou výpravu.

Zoe ale měla bojovnou náladu. Kolem krku si uvázala šátek a na hrubě otesaný stůl rozložila své pořadače s konspiračními teoriemi. Mason, vklíněný mezi oběma ženami, se snažil uhájit si na stole mezi bortícími se stohy poznámek aspoň malý prostor pro sebe.

„Ty šanony máš každým dnem plnější,“ poznamenal a pokusil se od svého nápoje odstrčit rozmazané fotky holubů.

„I malé detaily mohou být důležité, přestože to není na první pohled zřejmé.“ Zoe listovala pořadačem, ze kterého při každém prudkém pohybu vypadávaly nákresy a fotky. „Vytváříme tu tapiserii. Všechno je vzájemně propojené.“

Mason z hromady beze slova zvedl lepicí papírek, na němž stálo: *Bigfoot?? Bigfootův duch?*

Zoe mu papírek vytrhla z ruky. „Tapiserie, Masone. Soustřeď se na tu tapiserii.“

Keira se zahihňala, přestože ji neustále mírně bolelo u srdce.

Od chvíle, kdy objevila Artec a jeho hřbitov, uplynuly už tři týdny, během nichž s tímto problémem prakticky vůbec nepokročila. V současnosti to byl její největší projekt, což bylo co říct vzhledem k tomu, s kolika pohromami dennodenně žonglovala.

Keira dorazila do Blighy bez vzpomínek a bez majetku. Zнала jen své jméno a u sebe měla pouze hrstku peněz a jednu starou fotografii.

První věc, na kterou si vzpomínala, byla, jak ji pronásledovali maskovaní muži se zbraněmi a psy. Tehdy nevěděla, co jsou zač, ale bylo zřejmé, že ji chtějí zabít. Útočiště našla na hřbitově, kde taky objevila svůj nečekaný talent – druhý zrak, jenž jí umožňoval vycítit a vidět mrtvé.

V následujících týdnech se skrývala v hrobníkově chatce za hřbitovem, pomohla na věčnost několika duchům, kteří tam uvízli, a taky se spřátelila se dvěma obyvateli nedalekého městečka, Zoe a Masonem. Společně se snažili poskládat dohromady Keiřinu neznámou minulost, ale převážně bez úspěchu.

Průlom se jim podařil až ve chvíli, kdy odhalili jméno společnosti, jež Keiru pronásledovala. Ta organizace se jmenovala Artec. Na první pohled vypadala jako obyčejná firma vlastníci hřbitov nedaleko Keiřina současného domova.

Jenže ona ten hřbitov navštívila, a tak věděla, jaké zlo se skrývá pod jeho malebným zevnějškem.

A taky pochopila, proč ji Artec tak moc touží polapit: nikdo jiný totiž neviděl, co dělají. A nikdo jiný je nemohl zastavit.

Mezitím uplynuly celé týdny. Nedalo se říct, že by tu dobu promarnila. Slušně pokročila s duchy na blightském hřbitově. Uklidila si v chatce skryté na okraji lesa u hřbitova. A se Zoe a Masonem se v místní kavárně sešla už tolikrát, že se ten podnik prakticky stal jejím druhým domovem.

Jenže se neustále točili kolem těch samých problémů. Artec byl mocný, nebál se své odpůrce umlčet násilím a Keira a její přátelé neměli ani ponětí, jak by tu organizaci mohli svrhnout.

Keira tušila, že by měla lepší představu o tom, co je třeba udělat, kdyby se jí vrátily vzpomínky. Ty ale zůstávaly uzamčené v zákoutích její mysli, pohřbené tak hluboko, až se bála, že je nikdy nedostane zpět.

„Podívej, věc se má následovně.“ Zoe se předklonila a roztaženými prsty se zapřela o stohy informací. „Chytám se stébel, protože už jsem vyčerpala veškeré střípky, které jsem vyhrabala přímo o Arteců. To jsem stihla hned první týden. Nemyslím si, že se nám podaří prorazit od stolu. Prostě do toho budeme muset skočit po hlavě a pak uvidíme, kam nás to zavede.“

Mason zkřivil ústa. „Tomu rozumím. Ale... ani se nedá říct, že bychom byli jen nedostatečně připravení, nejsme připravení vůbec. Stále netušíme, kde mají hlavní sídlo ani jakou mají ostrahu. A pořád jsme nepřišli na to, jak s nimi zatočit.“

„Kazíš mi morálku,“ zamumlala Zoe.

Mason jen potřásl hlavou. „Když to zkažíme, nejspíš za to všichni zaplatíme životem.“

Někdo přistoupil k jejich stolu. Marlene, nejpracovitější a nejméně laskavá servírka v kavárně, prudce položila na stůl talíř s horkými hranolkami, až se novinové výstřižky z osmdesátých let rozletěly kolem. „Nemám ponětí, co to tady kujete,“ zahartusila, „a vážně si říkám, že to ani vědět nechci, ale prosím vás, pokuste se neumřít tady v podniku. Rozrušilo by to ostatní hosty.“

„Vynasnažíme se,“ odvětila Keira a napjatě se na ni usmála.

Když Marlene odešla, Zoe si povzdechla a přejela si rukou po obličeji. „Chápu, co se snažíš říct, Masone. Jen nevím, co bych ještě mohla udělat.“

„Rozložme si to ještě jednou na stůl,“ navrhla Keira a odstrčila jídlo stranou.

Zoe se začala prohrabávat stohy papírů. Keira zahlédla přiblížené snímky meteorů, ezoterické symboly, námořnickou mapu, mandalu z očí a z nějakého důvodu i podobiznu Drákuly, který měl kolem sebe nakreslená maličká srdíčka.

„Toho si nevšímejte,“ vyhrkla Zoe a rychle ho schovala. „Ten je jen pro mě.“

Když skončila, na stole zůstaly jen ty nejpodstatnější informace – všechno, co zjistili o Artecu.

Ležela tam mapa hřbitova Pleasant Grove, který objevili. Byly to jen černé čáry na bílém pozadí, ale Keira si tu scénu dokázala snadno představit. Celé řady duchů přikovaných ke svým hrobům. Ječících. Znetvořených. Vzpínajících se ve svých poutech.

Artec našel způsob, jak mrtvé udržet v říši živých. A nikdo kromě Keiry je neviděl ani neslyšel. Nikdo nevěděl, jaká strašlivá muka prožívají. Rodiny je navštěvovaly a vůbec si neuvědomovaly, že jejich blízcí tam stále jsou, přímo před nimi, a bezhlesně kvílují.

Vedle mapy byla brožura, kterou někde vystrachala Zoe: úhledný letáček o obnovitelné energii poskytované Artecem. To byl celý účel jejich hřbitova hrůz.

Duchové mají vlastní energii. Veškerými svými činy – zhmotněním se, ovlivňováním okolní teploty, pokusy o komunikaci s živými – tuto energii spotřebovávají. Neustále ji však také obnovují tím, že ji shromažďují z okolního prostředí. Silní duchové ji sbírají rychle a mohou se zjevovat často. Slabší se ukážou třeba jen jednou za několik týdnů.

Artec si z duchů vyrobil baterie. A jejich energii prodával jako elektřinu z obnovitelných zdrojů. Nikdo se patrně příliš nevyptával, kde tu elektřinu berou. Všem stačilo, že je levná.

Zoe dohledala i čtyři další mapy hřbitovů, každý na jiné adrese. To byl ten nejhorší objev ze všech. Artec nezůstal jen u Pleasant Grove, celkem měl v celé oblasti pět hřbitovů. Všechny založil v uplynulých několika letech a nabízel levné pohřby. Keira žádný z těchto dalších hřbitovů nenavštívila. Všichni se shodli na tom, že by to bylo příliš riskantní. Dovedla si však představit, co by tam našla.

Kopii Pleasant Grove. Celé řady kvílejících mrtvých.

Na papírech byly přilepené lístečky zaplněné otázkami. *Kde je jejich velitelství?* Artec uváděl firemní adresu, ale Mason kolem ní jednou o víkendu projel a zjistil, že je to jen malá kancelář uprostřed obchodní čtvrti. Veřejnosti se zde prodávala hrobová místa, ale nepracovali tam opravdoví šéfové společnosti. Artec veškeré své obchodní praktiky tajil překvapivě dobře.

Na dalších papírcích stálo: *Jak uvěznují mrtvé? Elektřinu musejí skladovat – kde? Nešly by přerážnout dráty?*

Keira si byla celkem jistá, že odpověď na tu poslední otázku zní ne. Nebo přinejmenším, že ty dráty nejsou to,

co duchy drží v tomto světě. Věděla, že by z kabelů mohla energii odsát pouhým dotekem – tolik, že by ji to mohlo i zabít. Jenže i kdyby kabely dokázala poškodit, Artec by je jednoduše vyměnil. Nijak zvlášť by mu to neublížilo.

A pak tam byl ještě jeden list papíru. Fotokopie žádosti o registraci Arteců ve čtyřech dalších zemích.

„Podle mého profesionálního názoru musíme jednat rychle,“ prohlásila Zoe a zabodla prst do posledního papíru. „Pokud začnou expandovat do dalších států, k jejich novým hřbitovům se už nedostaneme. I kdybychom si mohli dovolit letenky, Keira nemá pas. A bez Keiry nezmůžeme nic.“

„Já vím.“ Mason byl trpělivý jako vždy, ale mezi oběma se mu prohlubovaly vrásky starostí. „Přesto nevíme, kde začít.“

Zoe přitáhla blíž první mapu. „Pojedeme do Pleasant Grove a budeme improvizovat. Keiriny instinkty nás posledně taky zavedly tam, kam jsme potřebovali jít. Určitě to zvládne znovu.“

Keira se pokusila o úsměv, ale vyšla z toho spíš grimasa. „Posledně jsme kvůli mně skoro umřeli.“

„Ale přežili jsme to,“ podotkla významně Zoe. „Jde o to, že tu můžeme vysedávat a přemýšlet, jak dlouho se nám zachce, ale čím déle nám to zabere, tím větší bude mít Artec náskok. Víš, že tě hledají. Když jim poskytneme dostatek času, třeba tě dokážou vystopovat.“

To byla příšerná pravda. Stále se Keiru snažili odhalit. A po tom, co udělala v Pleasant Grove, pátrání jen tak nevzdají.

„Nejvíc z nás riskuje Keira, takže to musí být její rozhodnutí,“ řekl Mason. „Ale opravdu důrazně ti doporučuju, abys byla opatrná. Možná dostaneme jen jednu příležitost. Nemůžeme si dovolit žádné chyby.“

Zoe chvíli vypadala, že se s ním chce hádat, ale pak napětí z jejího výrazu vyprchalo. „Máš pravdu. Já jen... Začínám si připadat jako v pasti.“

„A proto tu máš osm stránek fanfikce o vlkodlacích, které jsi označila za *Velmi důležité*,“ hádal Mason.

„Hej, neshazuj moji práci. Nevěřil bys, do jakých hlubin temného webu jsem se musela ponořit, abych našla... Ale ne.“

Zoe natáhla krk a zahleděla se k pokladně. Malý zvonek nade dveřmi kavárny zazvonil, kdykoli je někdo otevřel, ale Keira si na něj už tak zvykla, že mu nevěnovala pozornost. Napjatě se předklonila, najednou se bála, že začala být příliš neopatrná. „Co je?“ zašeptala.

„Podívej.“ Zoein hlas byl plný užaslého šoku a hrůzy. „Je tu Dane.“

Keira sledovala její pohled. Před pokladnou stál Dane Crispin, poslední dědic sídla Crispinových, a objednával si.

Keira se opřela a žilami se jí rozlila úleva. „Takhle mě nestraš. Teď už máme Danea rádi, vzpomínáš?“

V jednu dobu se ho bála skoro tolik jako Artecui. Pak ale zjistila, proč žil v ústraní a proč byl tak zatrpklý a mrzutý. Jeho předci strašili v sídle od samého založení města až do současnosti a vysávali z živých, a nakonec pouze z Danea, energii a veškerou dobrotu. Živili se na něm.

Ti duchové už byli pryč a Dane se pomalu měnil. Poté, co vyčistila jeho sídlo, ho už několikrát spatřila v městečku a podle toho, co se doslechla, nyní mezi lidi vycházel víc než za bezmála deset let. Oblečení měl stále staré, ale vybíral si ho pečlivě. Vlasy měl předčasně šedivé, ovšem pokusil se je ostříhat a učesal si je.

A zdálo se, že se snaží znovu zapojit do života v městečku. Zasaťtral po penězence a objednal si u Marlene jídlo.

Zoe vypadala poděšeně. „Flirtují spolu.“

„Cože?“

Všichni tři se předklonili. Dane při hovoru s Marlene skláněl hlavu. Marlene se k němu natahovala, nejspíš proto, aby ho v rušné kavárně lépe slyšela.

„Jsem si celkem jistý, že si jen povídají,“ řekl poněkud pobaveně Mason.

„Ona se usmívá.“ Zoe přimhouřila oči. „Znám Marlene. Znáám ji už léta. A na mě se nikdy neusmála. Ani jednou.“

Keira měla dojem, že to má víc co do činění s Marleniným názorem na Zoe než s Danem, ale raději držela jazyk za zuby.

Mason usrl z svého pití. „Na někoho, kdo nenávidí klepny, překvapivě ráda propíráš záležitosti jiných lidí.“

„To je hlavní pravidlo šíření klepů.“ Zoe ani nemrkla svýma sovíma očima, zatímco sledovala veškerý pohyb u pokladny. „Když si lidi šuškájí o tobě, je to příšerné. Ale když jde o kohokoli jiného, je to fascinující.“

Dane zaplatil a ustoupil, aby počkal, až bude mít objednávku připravenou.

Za tři týdny se ještě zcela neuzdravil – Keira se obávala, že některých přetrvávajících dopadů celoživotního útisku se nezbaví nikdy –, ale už měl trochu barvy ve tvářích a papírově tenká pleť vypadala jemněji. Bloudícím pohledem spočinul na jejich skupince a zvedl ruku na pozdrav. Na rtech se mu mihl nepatrný úsměv.

Všichni tři mu zamávali. Keira ho občas zahlédla na hřbitově, kde navštěvoval svoji poslední zesnulou příbuznou, ale už nějakou dobu s ním pořádně nemluvila. Snažila se mu dát prostor. Předpokládala, že mu až příliš připomíná jeho dřívější život.

Zoe zavrněl mobil. Vyprostila ho z kapsy a přimhouřila oči na číslo na displeji. „Hm.“

„Co se děje?“ zeptala se Keira.

Zmatek ze Zoeina obličeje nevypřchal. „Moje sousek. Nikdy mi nevolá – vydržte, asi bych to měla vzít.“

Zoe vyskočila, přitiskla si telefon k uchu a prorazila si cestu ke dveřím. Zvonek nad nimi zacinkal a ona zmizela venku.

Keira se za ní dívala. Počkala, dokud se za ní nezavřely dveře, a pak se předklonila k Masonovi. „Nemyslíš, že se Zoe chová... divně?“

Povolil zadržovaný dech. „Taky sis toho všimla? Nebyl jsem si jistý, jestli to mám zmiňovat.“

Keira kývla ke stohům poznámek. Zoe vždycky vášnivě strádala informace, ale ještě nikdy nezacházela do takových extrémů. Chovala se skoro až horečnatě. „Když říkala, že si připadá jako v pasti...“

„Nemyslím, že by šlo o Artec,“ souhlasil Mason. „Nejspíš za tím budou potíže v rodině.“

Zoeina matka byla nemocná a bylo to vážné. Tolik Keira věděla. Zoe si svůj soukromý život nechávala pro sebe, ale v několika vzácných okamžicích se svěřila a Keira pochopila, že její matka nevyhledává léčbu.

Zoe ráda věci napravovala, a když nevěděla, co jiného si počít, bylo pro ni přirozené vrhat se do práce. Kromě práce v obchůdku na rohu a péče o matku se nyní ještě potýkala se situací kolem Artecu. Jako by si nechtěla ani na vteřinu vydechnout.

„Fíha.“ Mason štouchl Keiru do paže a rozzářil se. „Podívej se na ten kelímek.“

Dane si odnášel svoji kávu. Dlouhé prsty ovinul kolem papírového kelímku, ale Keira poznala, co je na něm

napsané. Daneovo jméno a k tomu pečlivě nakreslené srdce.

Dane na sobě vycítil jejich pohledy. Honem si kelímek přendal v ruce, aby nápis nebyl vidět, stiskl rty pevně k sobě a červený jako rajče honem pospíchal ven ze dveří.

„Páni!“ Keira se opřela a pozvedla obočí. „Připomeň mi, že nikdy nemám pochybovat o Zoeiných instinktech.“

„Naopak bych ti doporučil, abys je zpochybňovala často,“ řekl Mason, zazubil se a postrčil k ní jednu z poznámek, která vypadla z pořadače: *Jsou tu nějaké místní kultury? Pokud ne – založit nějaký??* „Ale tohle jí třeba udělá radost. A drby nikdy nevymřou.“

Zvonek nade dveřmi opět zacinkal. Zoe se vrátila, jenže k nim nepospíchala tak jako obvykle. Místo toho se zastavila hned za dveřmi a zírala na mobil, který stále držela v ruce. V obličeji měla prázdný výraz, ústa nepatrně pootevřená a oči vykulené, ale hledící do prázdna.

„Zoe?“ Keira vstala a přistoupila k ní.

„Volala moje sousedka.“ Zoe vrávoravě udělala dva kroky k nim a zastavila se. Hlas měla tenký, napjatý a chraplavý. „Přišla navštívit moji mamku. Říká, že mamka spadla. Myslí si... Myslí si, že už dlouho nevydrží.“

Její slova Keire zlomila srdce. Chytila kamarádku kolem ramen, aby ji utěšila a taky aby ji podržela.

Mason okamžitě začal jednat. Sebral všechny pořadače s poznámkami a volné papíry nacpal, kamkoli to šlo. „Auto mám venku. Hodím tě domů.“

Zoe zavrtěla hlavou, ale udělala to pomalu, jako by své tělo zcela neovládala. „Můžu jít pěšky. Je to... Je to jen pár minut chůze.“

„Odvezu tě,“ naléhal Mason laskavě, ale neoblomně. „Keiro, zvládneš dojít domů sama?“

„Jo, samozřejmě.“ Dál držela Zoe kolem ramen a podpírala ji. Společně vyšli ven do jasného slunečního světla.
„Jak můžu pomoci?“

„V tuhle chvíli asi nijak.“ Mason parkoval hned vedle kavárny. Hodil šanony na zadní sedadlo a otevřel Zoe dveře pro spolujezdce. „Ale měj mobil po ruce. Zavolám ti, pokud se něco změní.“

Keira ještě honem stiskla Zoe v objetí. Kamarádčiny oči byly stále rozšířené a nevidoucí. Váhavě Keiru objala, ale pak se nechala strčit do auta. Dveře se zavřely a Keira ustoupila.

Auto ožilo, vyjelo, rychle se otočilo a zanechalo Keiru samotnou před kavárnou.

2

Když Masonovo auto zmizelo za rohem, Keira ztěžka polkla.

Mason byl schopný a laskavý. Zoe a její matka by teď asi nemohly mít lepší společnost. Nebyl diplomovaný lékař, ale studium medicíny skoro dokončil, než ze školy odešel. Kdykoli Keira potřebovala pomoc, vždy věděl, co dělat. Doufala, že dovede pomoci i Zoe.

Trápilo ji, že nemůže nijak přispět, ale věděla, že Mason má nejspíš pravdu. To nejlepší, co může udělat, je být na telefonu a čekat, jestli nebudou něco potřebovat.

V tu chvíli dostala nápad a poplácala se po kapsách. Byly prázdné. Potichu zaklela.

Když ji starý mobil začal zlobit příliš, Mason jí věnoval nový, moderní, elegantní a plný ikon, kterým zcela nerozuměla a nedůvěřovala. Používala ho tak vzácně, že si ho zapomněla v chatce v nabíječce.

Na jednu stranu chtěla zůstat v centru městečka pro případ, že by se pro ni Mason vrátil. Věděla však, že to

je nepravděpodobné. Bude muset jít domů a počkat tam. A doufat, že jí mobil nezazvoní dřív, než tam dorazí.

Trasu už za tu dobu strávenou v Blighty znala jako vlastní boty. Poznávali ji i někteří majitelé obchodů a mávali jí, když je mýjela. Harry Kennard, syn květinářky, stál před obchůdkem U Macešky a rozmrzele kopal do kbelíků s kyticemi, které měl nejspíš přerovnávat.

„Ahoj, Harry,“ pozdravila ho, když šla kolem. Vysloužila si jen těžký povzdech. „Špatný den?“ zajímala se.

Načerno obarvené vlasy mu zakrývaly polovinu obličeje a clonily jeho bledou pleť a černé linky kolem očí. Znovu znuděně kopl do jednoho z kbelíků. „Musím tady zůstat, dokud se tyhle neprodají.“

Polly Kennardová neustále vymýšlela způsoby, jak syna donutit trávit čas s lidmi. Keira s ním soucítila, a tak začala v kapsách lovit peníze. „Víš co? Jednu bych si ráda koupila.“

„Samozřejmě. Hřbitov potřebuje kytky.“ Keira předpokládala, že kdyby Harry dokázal dávat najevo jakékoli výraznější emoce, spatřila by v jeho tváři úlevu. On ale jen zvedl z kbelíku tři kytice a postrčil je k ní. „Zdarma.“

„Ne, vážně, chci zaplatit...“

„Už máme zavřeno.“ Harry kopl do kbelíku tak silně, až ho převrátil, a pak se nahrbeně došoural ke dveřím. Cedulku na nich otočil na deštivé *Zavřeno*. „Měj se.“

Keira ani nestihla odpovědět, než jí zabouchl dveře před nosem. V jedné ruce držela tři mokré kytice tulipánů a karafiátů a hleděla na peníze v té druhé. Pak si povzdechla. Polly Kennardová byla ochotná lidi upláct, jen aby s jejím synem strávili trochu času, a Keire už jednou řekla, že si může vzít tolik kytěk, kolik jen bude chtít. Přesto jí to nepřipadalo správné. Prostrčila několik bankovek

mezírkou pode dveřmi, lépe si chytila svůj kapající náklad a vyrazila dál po cestě.

Harry byl jedním z mála lidí ve městě, kteří věděli, že umí vidět duchy. A měl pravdu, že hřbitov květiny potřebuje. Keira se snažila nosit jich pár ke každému hrobu, jenž měl svého ducha. Někteří z nich byli více než sto let staří. Jejich přátelé a příbuzní, kteří je možná kdysi navštěvovali, už byli dávno po smrti. Připadalo jí velice smutné, když u popraskaného a zarostlého hrobu postával osamělý duch. Nemohla je zachránit úplně všechny, ale mohla jim aspoň ukázat, že někomu na nich stále záleží.

Sotva se vzdálila od květinářství, znovu se zastavila. Na protější straně silnice stály dvě známé postavy. Gavin Kelsey se tam tlumeně hádal se svým otcem.

Gavin byl doktorovým jediným synem a taky to byl vrah. Keira věděla o dvou jeho obětech. I ji samotnou se pokusil zabít, ale ona ho přemohla.

S jeho otcem, doktorem Kelseym, si diplomaticky vyjádřeno taky zrovna nerozuměla. Ten se jí ale aspoň chtěl vyhýbat, což o Gavinovi říct nemohla.

Mluvili tak tiše, že jim nerozuměla, ale Gavin byl zarudlý a jeho otec očividně zuřil. Doktor se náhle odmlčel a oba se otočili ke Keire, jako by na sobě vycítili její pohled. Gavin se tvářil nečitelně, zato jeho otec zkřivil rty v grimase. Popadl syna za paži a odtáhl jej do boční uličky, kam na ně Keira neviděla.

Věděla, že nemají dobrý vztah, ale ještě nikdy je neviděla hádat se na veřejnosti. Vždy měla dojem, že doktorovi tolik záleží na jeho postavení ve městě, že není ochotný ukazovat lidem své soukromé problémy. Ať už mluvili o čemkoli, muselo to být vážné. A vzhledem k tomu, že

doktor věděl o synových zločinech a pokusil se je utajit, to nevěstilo nic dobrého.

„Tenhle problém si schovám najindy,“ zamumlala a přendala si kytky v ruce. Vyšla z městečka a odbočila na cestu vedoucí ke hřbitovu. „Strčím to do kartotéky s *velkými problémy*. Určitě tam ještě bude nějaké volné místo.“

Cesta domů jí obvykle zabrala dvacet minut, teď si ale pospíšila a stihla to za patnáct. Byl chladný den a nad hlavou jí chrastily suché větve stromů rostoucích u silnice. V hlavě jí neustále vířily myšlenky – jak kvůli Zoe, tak kvůli Gavinovi –, když však minula kostel a vstoupila na hřbitov, stále nevěděla, co by měla dělat.

Blightský hřbitov se rozprostíral před ní, obklopený starým lesem. Náhrobní kameny odrážely stáří samotného městečka. Keira našla i nějaké z devatenáctého století, ale ty byly převážně tak zvětralé a popraskané, že nápisy na nich nešly přečíst.

Když vykročila dál, mravenčení na kůži jí prozradilo, že duchové jsou nablízku. Napjala sval, který měla těsně za očima, a otevřela druhý zrak.

Bylo to jako pozvednout oponu. Hřbitov náhle nebyl prázdný. V jejím zorném poli se objevily nejasné tvary podobné chuchvalcům mlhy visícím ve vzduchu. Těla přízraků byla průhledná, bílá a nehmotná. Oči měly inkoustově černé a nekonečně hluboké. Hleděly na ni jako mlčenlivé obecnstvo.

„Ahoj všichni,“ zavolala a začala se mezi nimi proplétat k domovu. „Ahoj, Tony. Pořád nenosíš žádné oblečení, jo? Zdravím, Marianne. Elizabeth. Dneska je vás tu hodně.“

Duchové neřekli ani slovo, ale byli tam neustále. Přesto už pokročila. Začínali se v její přítomnosti cítit příjemně. Dříve od ní často odcházeli nebo zcela mizeli, když

se s nimi pokusila promluvit. Nyní k ní někteří dokonce přistupovali.

Keira se zachvěla, když se jí přízračné ruce otřely o paže a krk. Nebyl to silný vjem – jen jiskření slabé statické elektřiny a mrtvolný, prázdný chlad –, ale přesto cítila, jak jí na kůži, kde se jí duch dotkl, tají malé krystalky jinovatky.

„Máte radost z těch květin?“ zeptala se a snažila se zakrýt, jak moc ji ten dotek znervóznil. „Dneska jsem jich donesla hodně. Můžete za to poděkovat Harrymu. Dejte mi minutku, jen si odnesu batoh domů a pak vám je rozdělím...“

Keira náhle zmlkla, když pohlédla na dveře své chatky. Vypadaly skoro úplně stejně, jako když odcházela, ale instinkty vypilované dlouhodobým skrýváním před Artecem ji okamžitě varovaly.

Když odcházela, nechala dveře pootevřené, aby její malá černá kočka mohla přicházet a odcházet, jak se jí zlíbí. Nyní však byly zavřené a malý kámen, který použila jako klín, byl odkopnutý stranou.

„Aha,“ zašeptala, zatímco se jí neviditelné prsty dál letmo dotýkaly a zanechávaly po sobě ledové krystalky. „Snažili jste se mě varovat, že jo?“

Někdo vlezl k ní domů, zatímco byla pryč. Opatrně odložila kytice na nízkou kamennou zídku obkružující její zahrádku. Přála si, aby u sebe měla mobil. Bylo totiž možné, že ten vetřelec je stále uvnitř.

„Najdu tam uvnitř někoho?“ zeptala se nejbližšího ducha. Byla to žena středního věku, s hubeným, smutným obličejem. Soudě podle oblečení mohla patřit k dělnicím v prádelně. Z její podoby vyzařoval chlad, kolem hlavy jí beztížně vlály vlasy a z úst jí vytékala krev, ale patrně o tom ani nevěděla. Její prázdné oči byly nečitelné.

Keira se rychle nadechla a přistoupila ke dveřím. Uvnitř nic neslyšela. Okna byla temná. Zvenčí se zdálo, že hrobníkova chatka je opuštěná.

Ať už na ni uvnitř čeká cokoli, nebude to o nic snazší, nehledě na to, jak dlouho to bude odkládat. Jediným plynulým pohybem otevřela dveře, rozrazila je a ucouvla, připravená uskočit, kdyby se ze dveří něco vyhnalo.

Vnitřek chatky byl nehybný a tichý. Kolem krbu, ve kterém už z ohně zůstaly jen uhlíky, byly rozmístěné židle. Kuchyňka napravo byla čistá, přesně jak ji ráno opustila. Postel po její levici neustlaná. Uvnitř byly jen jedny dveře vedoucí do koupelny spojené s prádelnou. Keira k nim pěti rychlými kroky došla a prudce je otevřela.

Nic. Ještě chvíli prohledávala všechna zákoutí, kam by se něco mohlo skrýt – pod postelí a ve skříní –, a pak konečně uvěřila, že je doma sama.

Třeba to byl Adage. Laskavý farář, který jí dovilil bydlet v hrobníkově chatce, se za ní tu a tam zastavil. Mohl ten kámen odkopnout, aniž si to uvědomil.

Keira se zastavila před otevřenou šatní skříní a hleděla na pověšené oblečení. Nepříjemné mrazení zesílilo. Na tom šatstvu bylo něco jinak. Přejížděla pohledem jednotlivé kusy, ale pokud nějaké zmizely, nepoznala které.

Adage by neměl důvod hrabat se jí ve skříní. Vlastně k tomu neměl důvod nikdo. Všechny ty věci dostala z darů na charitu. Byly mezi nimi vánoční svetry s nepovedeným, nakřivo stojícím Santa Clausem, puntikaté věci, které se k ničemu jinému nehodily, a seprané pleteniny. Všechny ty věci lidé dali kostelu a Keira si nedovedla představit, že by je předchozí majitelé mohli chtít zpět.

Obrátila se ke kuchyňce. Její telefon tam stále byl. Sundala ho z nabíječky a zapnula.

Žádná zmeškaná volání. Žádné nové zprávy. Doufala, že to je dobré znamení, ale realisticky věděla, že na takové situaci těžko bude mnoho dobrého.

Napadlo ji něco nového. Ještě neviděla svoji kočku. S rozbušeným srdcem se otočila. „Daisy?“

Odpovědělo jí tichounké zamňoukání. Zvedla zrak. Daisy seděla na šatní skříni, pozorovala ji obrovskými jantarovými očima a cukala ocáskem. Kočka byla až na oči tak tmavá, že ve stínech vůbec nebyla vidět.

„Ahoj,“ řekla Keira a opatrně kočku sundala. Když ji nesla ke kuchyňce a misce s krmením, šelmička se jí přitiskla k rameni a zasekla do něj dráčky. „Co se stalo? Vsa-
dím se, že jsi viděla toho člověka, který tu byl.“

Daisy se varovně naježila. Keira ji položila na podlahu a jemně ji hladila, dokud se jí srst opět nenarovnala. Potom Daisy odkráčela k misce se žrádlem.

„Dobrá.“ Keira se protáhla a promnula si zátylek. Někdo byl v její chatce a ona pochybovala, že to byl někdo, koho by tam chtěla mít. Nic ale nevypadalo poškozené ani nic nechybělo a Keira nevěděla, jak na takové vloupání reagovat.

„Je to jen další složka do kartotéky s obrovskými problémy,“ řekla si nahlas. „Zastrčím ji tam a prásknu dvířky. Doufám, že se tam nic příliš nezhorší.“

Mohla o tom žertovat, ale přesto se nedokázala zbavit vzrůstajícího neklidu z toho, že jí do domu pronikl někdo cizí. Pohlédla k oknům. Duchové na ni hleděli přes sklo, jejich postavy byly rozostřené a splývaly dohromady. Kdyby chtěli, mohli by na její otázky odpovědět. Nikdy to však neudělali. Jen vše mlčky sledovali.

Pokud bude chtít jít ven a promluvit si s duchy, měla by si obléct něco teplejšího. Znovu přešla k šatní skříni

a podruhé si kriticky prohlížela její obsah. Nezdálo se, že by tam něco přibýlo nebo ubylo. Musela však přiznat, že má ve svém šatníku takový chaos, že by si toho nejspíš nevšimla.

Její oblíbený kousek a nejspíš jediný rozumný oděv, který vlastnila – džíny, v nichž přišla do městečka –, ležel na vrcholku hromady na dně skříně a čekal na vyprání. A pod ním leželo něco světlého. Keira to zamračeně zvedla.

Byly to dva malé výstřižky z novin stočené do ruličky a zajištěné gumičkou. Keira na ně vteřinu zírala, zatímco jí hlavou probleskovaly vzpomínky. Tu noc, kdy našli Pleasant Grove, narazila na motel, v němž se patrně už někdy dřív ubytovala. Pod střešou v jednom z pokojů našla malou skříň plnou drobností. Byly tam peníze, sirky, pár uhlíků a výstřižky z novin. Neměla čas si je přečíst, a tak si je strčila do kapsy a pokračovala dál.

A pak na ně ve víru dalších událostí zapomněla. Na svou obranu mohla říct jen to, že tehdy měla hodně jiných starostí. Výstřižky nejspíš vypadly z kapsy, když džíny hodila do skříně.

Opatrně z nich stáhla gumičku a rozložila je na kuchyňském stole. Papír byl ošklivě pomačkaný a na okrajích potrhaný. Vypadal staře. Nebylo na něm datum, ale nepřekvapilo by ji, kdyby byl přinejmenším deset let starý.

První článek hovořil o novém zábavním parku, který se chystali postavit. Měl být v samém srdci plánované výstavby. Článek se o připravovaném projektu vyjadřoval v superlativech. Psalo se v něm o velikosti pozemku a předpokládaném množství pracovních míst, jež park přinese. Zajímavá na něm byla jen jedna drobnost: název stavební společnosti, Brightwater, byl podtržený.

To jméno jí nic neříkalo. Podívala se na druhý článek. Ten byl kratší a zabýval se tím samým zábavním parkem. Projekt nakonec po téměř osmi letech průtahů a odkladů zrušili. Okolní plánovaná výstavba nedopadla a investoři vycouvali. Firma nedokázala získat potřebné finance, a tak zábavní park opustila rozestavěný.

Ani jeden z článků nebyl na první pohled nijak významný, ale musely být něčím důležité, jinak by si je stará Keira tak pečlivě neschovala.

Zoe by tu souvislost určitě odhalila. Keira se při tom pomyšlení usmála, ale přesto v žaludku pocítila nepříjemnou úzkost. *Ted' hned ji s tím nemůžu obtěžovat... Ale každopádně si je schovám.*

Převlékla se, výstřižky si zastrčila do zadní kapsy a přísahala si, že tentokrát už na ně nezapomene.

Naposledy si zpytavě prohlédla svůj domov, jako by jí mohl prozradit, kdo se do něj vetřel. Nic nového nezjistila. Už nemohla udělat nic než si naposled zkontrolovat mobil, schovat ho do kapsy a vrátit se ven ke své práci.

Blightský hřbitov byl starý. Mnohé náhrobky se rozpadaly, nakláněly se nebo se propadaly hlouběji do země.

Městečko mělo dlouhou a někdy i krvavou minulost. Na hřbitově byli duchové, kteří zemřeli při pracovních úrazech v přádelně, při násilných sporech nebo za okolností, jež Keira nedokázala rozluštit.

Před ní stál duch s rozdrcenou hlavou. Na jedné polovině obličeje měl pokleslé obočí a strniště, ale ta druhá byla proměněná v kašovitou tkáň, úlomky kostí a věci, jež Keira ani nechtěla pojmenovat. Nevěděla, který hrob mu patří ani proč zůstal na Zemi. Kdykoli k němu přistoupila, rozplynul se.

To platilo pro mnoho místních duchů. Někteří jí ale pomalu začínali důvěřovat. Malé děti jí probíhaly kolem nohou, jejich těla byla jako led, když se o ni otřely. Očividně si spolu donekonečna hrály na schovávanou.

Na hřbitově se držela mlha. Lpěla na šikmých náhrobcích a zakrývala klikaté cestičky. Za správného počasí dokázala

pohltit celý hřbitov a proměnit ho v něco, co připomínalo nebe – bílý svět přerušovaný pouze siluetami mrtvých.

Dnes bylo snazší se mezi hroby orientovat. Keira mezi nimi procházela, odnášela zvadlé květiny, které tam zanechaly rodiny či ona sama, a nahrazovala je čerstvými květy z kytic od Harryho. Zároveň vytrhávala ten nejhorší plevel. Zdejší hřbitov nikdy nebude tak upravený jako ty moderní, ale přinejmenším by nemusel vypadat úplně zanedbaně.

Tu a tam zahlédla mlhavý pohyb, když mrtví přecházeli mezi řadami náhrobků nebo se zastavili a pozorovali ji při práci. Kdyby chtěla, nemusela by se na ně dívat. Stačilo by povolit druhý zrak a hned by se vytratili. Ale ona raději věděla, že tam jsou.

Kolem prošel muž s železnou tyčí zabodnutou do hrudi. Ze špičky tyče stékaly kapičky krve. Žena v umazané noční košili sledovala Keiru prázdnýma očima, ale rozplynula se hned, jak se na ni Keira podívala. Vyhublé, našedlé obličeje ji sledovaly z dálky, ale byly tak slabé, že je přes převalující se chapadla mlhy skoro neviděla.

Právě dřepěla vedle hrobu a vytrhávala kolem něj trnitý plevel, když před ní do země udeřila éterická hůl. Zvedla oči.

Shlížela na ni vážná viktoriánská dáma. Byla to dědička z rodu Crispinových a vypadala podle toho: tmavé hedvábné šaty měla ozdobené brožemi a vlasy vyčesané na temeni. Obličej měla plný hlubokých vrásek, ale její pohled byl ostrý a chladný.

„Zdravím,“ řekla Keira a zhoupla se na patách. „Jak se dneska máte, Josephine?“

S Keirou se pokoušela komunikovat jen vzácně, obvykle si její přítomnosti vůbec nevšímal. Jednou jí ale pomohla, právě když to mladá správkyně hřbitova zoufale

potřebovala, takže Keira předpokládala, že jsou v podstatě nejlepší kamarádky.

Josephine Crispinová na její otázku nijak nereagovala, jen na Keiru upírala prázdné, nesmiřitelné oči. Kolem sukně jejích šatů se svíjela mlha, jejíž cáry se prolínaly s její postavou a opět se od ní oddělovaly.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptala se Keira. „Nechám vám u hrobu kytku, ale...“

Josephine na její otázku opět nijak neodpověděla. Místo toho znovu klepla holí. Ten pohyb nevydal žádný zvuk, ale byl tak ostrý, že sebou Keira mírně trhla. Josephine se jediným plynulým pohybem otočila a pozvedla ruku. Ukazovala na vzdálený konec hřbitova, přimáčkнутý k lesu na hranici Blighy.

„Aha,“ zašeptala Keira. „Někdo potřebuje pomoc? Někdo tam vzadu?“

Josephine už se otočila a odcházela. Její sukně za ní rozvířily chuchvalce mlhy, zatímco se vracela zpět ke svému pomníku.

„Doufám, že to měl být souhlas,“ řekla Keira, vstala a oprášila si ruce o džíny. „Protože si vážně nemůžu dovolit hodinu bloudit v kruzích, pokud jste zčistajasna objevila smysl pro humor a rozhodla jste se vystřelit si ze mě.“

Rozvržení hřbitova bylo chaotické. Nedávné hroby byly povětšinou blíž u fary, ale ty starší se rozlévaly tak daleko, kam až Keira dohlédla. Některé se dokonce ztrácely pod příkrovem stromů. Mezi pomníky byly rozeseté keře a stromy bez listí, jejichž pokroucené větve se vypínaly nad opar ke studené obloze.

Keira se snažila nezanedbávat žádnou část hřbitova, ale přirozeně se nejvíc věnovala hrobům nejbliž u chatky. Jejich duchy viděla přímo z okna a pomalu je začínala znát.

Čím dál došla, tím méně známé obličej se z mlhy vynořovaly. Většina z nich setrvala jen vteřinu, než se vytratila, takže duchové vypadali jako pouhé šálení zraku. Keira si založila ruce na hrudi, do morku kostí jí pronikal nepřírozený chlad.

Před ní se z vířící mlhy vynořila ženská postava. Její šaty po smrti vybledly, ale Keira měla dojem, že to bývalo černé hedvábí. Stála naprosto nehybně čelem ke Keiře a na rozdíl od ostatních se nerozplynula.

„Zdravím,“ zavolala Keira, když se k ní trochu přiblížila. „Čekáte na mě? Josephine Crispinová říkála, že tu někdo potřebuje pomoc.“

Žena velice pomalu přikývla. Šedé vlasy se jí pohupovaly za hlavou jako vlny na moři.

Byl to starý duch. Keira hádala, že pochází z konce devatenáctého století nebo ze začátku toho dvacátého. Šaty měla zapnuté na knoflíky až pod bradu a jejich lem se otíral o zem. Nebyly tak drahé ani propracované jako ty Josephininy, ale v porovnání s farmáři a dělníky z prádelny u okolních hrobů bylo zřejmé, že žena patřila k jedné z bohatších rodin městečka. Vypadala přinejmenším na padesát, ale i nyní bylo očividné, že ji její současníci museli považovat za krásku. V jemné pleti srdcovitého obličej se táhly tenké vrásky.

Stála vedle jednoho hrobu. Keira přistoupila blíž a přečetla si jméno na něm.

„Cora,“ zamumlala a jednou rukou rozehnala mlhu ulpívající kolem kamene. „Cora Wentworthová.“

Podle náhrobku zesnula v roce osmnáct set osmdesát dva.

Keira k ní vzhledla. „Máte nějaký důvod, proč tu zůstáváte? Někjaké nedokončené záležitosti?“

Cora sepjala ruce. Tvářila se nečitelně, po chvíli ale sklonila hlavu v ostrém přikývnutí.

„Skvělé.“ Mnozí duchové to buď nevěděli, nebo jí to neuměli říct. „Nemůžu nic slibovat, ale pokusím se je pro vás vyřešit. Jestli vám to nevadí, můžu nadhodit několik běžných problémů. Zastavte mě přikývnutím, pokud se trefím. Chcete předat vzkaz milované osobě? Chcete se vyptat na nějaké dědictví? Podělit se o tajemství? Nebo...“

Cora mávla rukou a Keiru zarazila. Vypadala frustrovaná. Přistoupila blíž a její postava se rozmazala jako rozostřená fotografie. Zastavila se přímo před svým hrobem. Pozvedla jednu ruku a tou zakryla své příjmení, Wentworthová. Duch byl průhledný, a tak Keira nápis viděla i přes jeho dlouhé bledé prsty, ale bylo očividné, co má na mysli.

„Hm.“ Keira naklonila hlavu na stranu. „Jste nespokojená se svým náhrobním kamenem?“

Rozhodné přikývnutí. Ruka dál zakrývala jméno Wentworthová.

„Napsali vám na náhrobek špatné příjmení?“

Ještě důraznější přikývnutí. Ženin výraz byl kamenný, ale kolem očí vysvitly náznaky dychtivé naděje.

„Aha.“ Keira pozvedla obočí. „No, to bude jeden z nejjednodušších požadavků, jaké jsem zatím řešila. Pokud u vašeho náhrobku udělali chybu, nemělo by být těžké ji napravit. Dejte mi den nebo dva, ano? Zjistím, jak byste se měla správně jmenovat, a pak ten nápis určitě dokážeme přepsat.“

Cora se napřímila a na rtech jí pohrával váhavý úsměv. Pak se otočila a odešla. Bylo to, jako by zašla za neviditelnou zeď – v jednom okamžiku tam byla a v tom dalším byla pryč.

Keira se zachvěla. Takhle hluboko na hřbitově ji obklopoval neustálý chlad. Mrtví snižovali teplotu a dnes jich poblíž bylo hodně.

Špatně zapsané jméno na pomníku byl zvláštní důvod pro setrvání ve světě živých. Keira o tom na zpáteční cestě k chatce znovu a znovu přemýšlela. Třeba byla Cora na své příjmení hrdá. Zdálo se, že patřila k nějaké historicky významné rodině. Nebo třeba byla perfekcionistka a chybu nedokázala jen tak přejít, nehledě na to, kolik času k tomu dostala.

Přesto... V porovnání s některými jinými duchy, jimž Keira pomáhala – těmi, kteří trpěli kvůli zlomenému srdci nebo nevyřešeným vraždám –, to bylo až bolestně nepodstatné.

Pro mě, připomněla si. Mně to připadá nepodstatné. Ji to očividně hluboce trápí, když tu stále zůstává. A zaslouží si být volná stejně jako ti ostatní.

Už asi postě vytáhla telefon, aby ho zkontrolovala. Žádné zprávy. Skousla si vnitřek tváře a opět mobil schovala. Už uběhly celé hodiny. Nevěděla, jestli to je dobře, nebo špatně.

Na dohled se objevila fara a Keira spatřila vzdálenou postavu v kardiganu. Adage, farář, který jí propůjčil hrobníkovu chatku, zametal práh. Zamával, když přišla blíž.

„Jak vám jde práce?“ zeptal se.

Adage o jejím daru věděl a nabídl jí ubytování a malý plat za to, že bude pracovat na hřbitově. Řekl, že on duše místních lidí povede během života, a až zemrou, Keira po něm převezme štafetu.

„Dneska mám nový případ,“ řekla a opřela se o zídku obepínající faru. „Je to zvláštní otázka, ale jak těžké by bylo vyměnit náhrobek?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bezduší mrtví.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.